

Cross-overs in de kunst: Robert Lambermont

Robert Lambermont, *Nanoteller*, foto kunstenaar

Kunstenaars die de gebaande paden verlaten en het avontuur aangaan, ontwikkelen vaak spannende cross-overs. Door zich op een totaal ander medium te richten dan waartoe ze zijn opgeleid of een bijzondere mix aan media toe te passen, krijgt hun werk een nieuwe dimensie. Robert Lambermont doorliep de Rietveld Academie en werd kunstenaar. Gelijktijdig ontwikkelde hij zich tot uitvoerend musicus. Nu al bijna twintig jaar voert hij met het Rondane Kwartet de composities van Simeon ten Holt uit in binnen- en buitenland. Gelijktijdig werd zijn beeldende werk door menig Nederlands museum en collectioneur aangekocht; muziek en beeldende kunst beïnvloeden elkaar in het werk van Robert Lambermont.

Door Etienne Boileau

Een bedrijfsruimte uit de vorige eeuw met bovenwoning doet dienst als atelier, woonruimte en muziekstudio. Beneden is de werkplaats. Daar maakt Robert Lambermont zijn beelden waar opvallend veel techniek bij komt kijken. In de erboven gelegen woonverdieping staat zijn vleugel waarop hij de stukken van Simeon ten Holt instudeert. Lambermont werkt meestal aan meerdere projecten tegelijk.

Op welk moment in je leven bedacht je dat je kunstenaar wilde worden?

"Op mijn negentiende ben ik naar de Rietveld Academie gegaan, want ik voelde intuïtief dat ik zelf voornamelijk scheppend kunstenaar ben. Aan het eind van het eerste jaar heb ik voor autonoom sculptuur gekozen; ik had weinig interesse in steen en ben niet zo van de plastische materialen. Op de Rietveld kon je rustig op de afdeling sculptuur afstuderen met een film. Ik studeerde af met ruimtelijke bewegende sculpturen en een pianoconcert van de Canto Ostinato in de oude IJsbreker langs de Amstel."

Had je niet eerder ook bedacht dat je muziek wilde

studeren?

"Vanaf mijn zevende heb ik altijd piano gespeeld, maar geen haar op mijn hoofd die eraan dacht om me aan te melden bij het conservatorium. Ik vond dat ik niet genoeg talent had en had bezwaar tegen het feit dat er daar vaak vergelijkenderwijs gewerkt wordt."

Hoe kwam je in aanraking met de muziek van Ten Holt?

"Zijn muziek kwam tijdens de Rietveldperiode op mijn pad. Ik ben heel klassiek begonnen, Mozart, Bach, Schubert en later kreeg ik vooral affiniteit met Beethoven. Daarna kreeg ik meer interesse in hedendaagse componisten. Maar ik merkte dat ik als uitvoerder te weinig vrijheid had. Bij de muziek van Ten Holt ligt dat anders; je hebt er veel meer vrijheid in de uitvoering. Zijn muziek is iets heel wonderlijks. Die composities van hem zijn meer ideeën schetsen dan voorschriften."

Kende je hem goed?

"Ik heb Simeon vijftien jaar gekend. Toen ik hem leerde kennen zat ik nog op de academie. Ten Holt vond het heel interessant dat ik juist als beeldhouwstudent zo geobsedeerd was door zijn muziek. In de afgelopen twintig jaar ben ik een van zijn belangrijkste interpreters geworden."

Zijn er overeenkomsten tussen jou en hem?

"Net als Ten Holt koester ik een diepe fascinatie voor het fenomeen tijdsbeleving. En Ten Holt sprak altijd over zijn muziek alsof het sculpturen waren. Een van zijn uitspraken was: 'Men wentelt en keert het in de tijdruimte zwevende muzikale object en zoekt de verschillende posities ten opzichte van het licht'. Ten Holt had veel affiniteit met de beeldende kunsten."

Hoe verliep je ontwikkeling als beeldend kunstenaar?

"Ik studeerde in '99 af en maak sindsdien bijna alleen kinetische objecten, het element tijd speelt daarin een belangrijke rol. Denk ook aan de verandering van seizoenen, hoe planten groeien en dergelijke: allemaal bronnen waar ik veel uithaal. Op een gegeven moment ben ik de zogenaamde lamellenbeelden

gaan maken. Daar zit een motor achter en die zorgt ervoor dat de lamellen als een soort gordijn zachtjes bewegen."

Wat vind je een van je spannendste beelden?

"De afgelopen editie heb ik bij Dordtyart het beeld *Nanoteller* laten zien, een sculpturaal object dat reageert op radioactieve deeltjes. Het is een soort uitklaphek en het kan zes á zeven meter lang worden. Iedere keer als het een signaal krijgt, wordt het telkens twintig centimeter langer. Dat signaal wordt gegenereerd door een Geiger-Müller-teller. Als die teller een radioactief deeltje detecteert, gaat er een relais om en dat relais zet het beeld in beweging; het klapt dan uit. Ik heb er ook een toevalsgenerator ingebouwd en die maakt dat een van de acht signalen vanuit de Geiger-Müller-teller de opdracht geeft om het beeld terug te klappen. Het is echter volkomen random; wanneer het signaal komt weet je niet. Zo speel ik met de spanning hoe zo'n beeld zich manifesteert in de tijd."

Beïnvloedt de muziek van Ten Holt ook je beelden?

"Vragen die ik heb over mijn sculpturen worden achter de piano beantwoord; ik loop dan ook regelmatig heen en weer van mijn atelier naar mijn muziekstudio. Dat speelt zich op een heel intuïtief niveau af. Er zijn natuurlijk ook formele overeenkomsten tussen de muziek van Simeon ten Holt en mijn werk, zoals de tijdsbeleving, korte incidentjes in de muziek, kleine beweginkjes in de sculptuur en hoe die zich verhouden tot weer hele langzame bewegingen. Maar daar praat ik nooit veel over. Beter is het naar mij te luisteren terwijl ik de muziek van Ten Holt tussen mijn beelden speel."

www.robertlambermont.nl

Lees een uitgebreide versie van dit artikel op
www.beeldenmagazine.nl